

Suzanne Vermeer is het pseudoniem van de in juni 2011 overleden auteur Paul Goeken. In overleg met zijn familie is besloten om de boeken van Suzanne Vermeer voort te zetten. Alle titels van Vermeer zijn in de bestsellerlijst verschenen en twee titels werden genomineerd voor de NS Publieksprijs.

Van dezelfde auteur

All-inclusive
Zomertijd
Cruise
Après-ski
De suite
Zwarte piste
Bella Italia
Noorderlicht
Bon Bini Beach
Het chalet
Route du soleil
Winterberg
Goudkust
Mont Blanc
Costa del Sol
Sneeuwengelen
Hittegolf

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina: [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Suzanne Vermeer

De vlucht

A.W. Bruna Uitgevers

© 2008 Suzanne Vermeer

© 2016 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

Omslagbeeld

© iStock/Wil Immink Design

Omslagontwerp

Wil Immink Design

ISBN 978 94 005 0751 7

NUR 332

Behoudens of krachtens de in de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voorzover het maken van reprografische veelevoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Er hangt een waas voor mijn ogen. Alleen als ik een paar maal knipper lost het op. Voor even zie ik de omgeving scherp; een sprookjesland-schap. Die handvol heldere seconden bewonder ik de details en veraf-schuw ze gelijktijdig.

Vanaf de rots waarop ik lig is het uitzicht adembenemend. Een vaal maanschijnsel bezorgt de opperhuid van de zee een extra tint. Staalblauw is echter een schutkleur die contrasteert met een substantieel deel van het leven dat het herbergt. Het suggereert een glasheldere habitat, gedecoreerd met springende dolfijnen. Een wereld waarin koddige wezens met hun lichaamstaal de grauweheid van het dagelijkse bestaan bespotten.

Diepzwart zou waarheidsgetrouwer zijn geweest. De donkere tegenpool als synoniem voor de dood, een essentieel onderdeel van het leven zelf. Blauwe golven zijn immers verkenners van ontoegankelijke dieptes waarin de enige lichtpuntjes fluorescerende zeemonsters zijn.

Laat ik vooral de gekartelde driehoeken niet vergeten. Symbool voor bloeddorst, belichaming van onze angst. In deze zee heb ik ze echter nog nooit gezien. Wel op het aangrenzende stuk land.

Aan mijn linkerkant blinkt de nacht uit in glitter. Smakeloos neonlicht attendeert in duizendvoud op vertier. Om dit te benadrukken knippert het onophoudelijk. De boodschap wordt op een niet mis te verstane wijze gebracht; hier is wat je zoekt. In deze wereld worden al jouw verlangens en fantasieën werkelijkheid. Cruciaal is hoe goed je zoekt en hoe graag je wilt. Over de prijs worden we het wel eens. Later.

Alle kleuren van het spectrum zijn vertegenwoordigd. Rood en wit overheersen. Liefde en onschuld. Een meer flagrante schending van

goed fatsoen is nauwelijks voor te stellen. Mij lukt het in elk geval niet. Ik ben er dan ook geweest. Geloof me, dat scheelt enorm.

Een zwoel briesje glijdt langs mijn wang. In de verte brengen krekels een serenade aan iedereen die daarvoor openstaat. Onder mijn voeten zingt de branding een oneindig couplet.

Ondanks mijn verwondingen beleef ik de details intens. Ervan genieten is wat anders, dat staat mijn geest niet toe. Ik observeer en sluit geen mogelijkheid meer uit. De wonderschone omgeving heeft namelijk onderdak geboden aan bedrog, hebzucht... en moord.

Het briesje kan de voorbode zijn van een orkaan, een nest adders kan het stemgeluid van de krekels nabootsen en het aritmische geluid van de zee zou zomaar tot de ouverture van een tsunami kunnen behoren. Niets is wat het lijkt. Wat dat betreft heb ik mijn lesje wel geleerd.

Zelfs in dit zogenaamde paradijs tikt de klok door. Het subtropische decor vervaagt. De pijn in mijn lichaam verheft. Het bloed dat uit mijn armen en benen stroomt is donkerrood. Althans, zo lijkt het. Het kan ook bruin of roze zijn. Ik vertrouw niets of niemand meer. Zelfs mijn eigen lichaam niet.

Ik denk dat ik adem. Mijn op- en neergaande borstkas zou daarvan het bewijs kunnen zijn.

Ik leef. Tenminste, daar lijkt het op.

Of ik het overleef is een tweede.

Twee maanden eerder

1

Met een glimlach rond haar mondhoeken liep Dagmar Vredeling het bruine café De Derde Oktober binnen. Zoals gewoonlijk was het op dit tijdstip afgeladen met studentikoze types en verlate toeristen die in de gezellige Havenwijk bleven hangen. Echte studenten zag je in dit specifieke deel van Leiden nauwelijks. Dit had niets met de sfeer te maken, maar alles met de prijzen die de eigenaar van dit café zijn clientèle rekende. Een biertje kostte hier het drievoudige van wat je er in de verderop gelegen studenten kroegen voor moest betalen.

Ze schuifde tussen een kwartet blazers door en knikte vriendelijk toen het viertal haar goedenavond wenste. Gelijktijdig ontweek ze handig het opspattende bier uit het glas van een druk met zijn handen sprekende man, die direct zijn verontschuldiging aanbood. Ze wuifde deze lachend weg. Als stewardess was je een groot gedeelte van de vlucht bezig met het vermijden van vlekken op je uniform. Na vijf jaar in dit vak was het een tweede natuur voor haar geworden.

Vanuit haar linkerooghoek ving ze een glimp op van Tessa Landgraaf, een nagelstyliste die in de aangrenzende wijk Marewijk een goedlopende beautysalon runde. Naast de donkergrenen lambrisering en koperen stormlantaarns, behoorde Tessa tot het levende meubilair van De Derde Oktober. Elke minuut die zij vrij kon maken bracht ze door in dit bruine café. Haar trouwste kroegmaten waren een glas Baileys en een pakje Marlboro. Blijkbaar voerde ze een innige conversatie, want de rookpluimen die haar felrode lippen verlieten streken over het gezicht van haar gesprekspartner. De man ondervond hiervan geen hinder, of wist dit bekwaam te maskeren.

Dagmar probeerde met een zwaaiende linkerhand Tessa's aandacht te trekken. Een lastige opgave, aangezien het uitgaansvolk hoofdzakelijk

mannen betrof die dicht op elkaar stonden. Het merendeel stak een kop boven haar uit, waardoor het toch al beperkte uitzicht tot claustrofobische afmetingen werd verkleind.

Na twee vruchteloze pogingen reageerde haar kroegkennis. Op extroverte wijze lachte Tessa haar breeduit toe om aansluitend haar mond en ogen wijd open te sperren. Het Tessiaanse gebaar waarin een scala van emoties ongecensureerd hun gang konden gaan. Het schoot Dagmar te binnen dat het een kunst op zich was om verbazing, uitgelatenheid en hartelijkheid in één gezichtsexpressie te uiten. Een gedachte die ze meteen liet varen. Je moest Tessa gewoon nemen zoals ze was. Een gezellige flapuit die het leven verre van serieus nam.

Terwijl ze Tessa's blik vasthield, verscheen er een vragende uitdrukking op haar gezicht. Om dit te benadrukken haalde ze beide schouders op. Haar lippen articuleerden een vertrouwde naam voor de stamgasten van De Derde Oktober.

'Ruben?'

Tessa knikte. De lange nagel van haar linkerwijsvinger wees gedeicideerd naar de achterste tafel in het pand. Een theatrale knipoog volgde, waarna ze zich weer tot haar gesprekspartner richtte. Dagmar bedankte haar met een opgestoken duim en baande zich voorzichtig een weg door het opeengepakte volk.

Terwijl ze de door Tessa aangewezen plek naderde, zag ze een glimp van Ruben. Hij zat aan het uiteinde van een gelagtafel die door de eigenaar zo ver mogelijk achter in het pand was gezet. Hierdoor moest zij nu voetje voor voetje in Rubens richting schuifelen.

'Dit is het beste nieuws van de dag,' zei Ruben op het moment dat zij zich om het laatste obstakel, een man met een indrukwekkende bierbuik, had gewerkt. Hij stond direct op en schonk haar een stralende glimlach die werd gevolgd door een kus. Na een snelle blik op zijn horloge keek hij haar schalks aan.

'Tien voor zeven. Dat wil zeggen dat zowel onze geliefde vliegmaatschappij als de nationale spoortrots voor de verandering geen verträgen heeft opgelopen.'

Hij maakte een weids gebaar naar de barkeeper.

‘Twee bier en een rode wijn, John. Wij hebben wat te vieren!’

Met zijn rechterhand tikte hij de man die naast hem zat op diens linker-schouder.

‘Doe mij een lol, Eef en schuif wat op.’

Stamgast Eef deed wat hem werd gevraagd. Dagmar nam plaats. Ruben wees kort met zijn linkerwijsvinger naar de man die tegenover haar zat.

‘Dit is Mart Bogaert van MFW, hij probeert bij onze catering een voet tussen de deur te krijgen.’ Een grijns volgde. ‘En hij is aardig op weg.’

Bogaert stond op en stak zijn rechterhand uit.

‘Goedenavond, mevrouw.’ De formele begroeting strookte met zijn kle-
ding. Donkerblauw pak, wit overhemd en een bordeauxrode stropdas.

Een vertegenwoordigersoutfit die min of meer in contrast stond met
Rubens beige colbert met daaronder een getailleerd lichtroze overhemd.

Donkere jeans en zwartleren instappers completeerden zijn casual look.

‘Hallo,’ antwoordde Dagmar, om daar vragend ‘MFW?’ aan toe te voe-
gen.

‘Multi Food Weert,’ verduidelijkte Bogaert direct. ‘Op dit moment is
een van onze speerpunten de catering bij vliegmaatschappijen. Wij
doen ons uiterste best ons product daar te introduceren.’

‘Mede daarom zit “ons” Mart nu hier,’ grapte Ruben.

‘Dat zeggen ze alleen in Brabant,’ verbeterde Dagmar met een glimlach.

‘Onder de grote rivieren valt alles onder België, lieverd.’

Mart Bogaert grinnikte geforceerd. Hierna stak hij beide handen
omhoog. ‘Als ons product een kans krijgt, verklaar ik plechtig dat over-
al in Zuid-Nederland onvervalst Vlaams wordt gesproken.’

Het daaropvolgende kwartier spraken ze voornamelijk over hun werk-
zaamheden. Mart vertelde wat grappige anekdotes uit het vertegen-
woordigersvak en Ruben legde een paar absurde kreten op tafel die
onder managersjargon vielen. Dagmar hield het eenvoudig. Toen zij
aan het woord was liet ze doorschemeren dat het leven van een steward-
dess weinig glamour bood. Als je het toch met iets moest vergelijken,
dan hield haar werk het midden tussen dat van een serveerster en een

hostess. Van een sterrenrestaurant of een keurige sociëteit, welteverstaan. Mart lachte spontaan, Ruben schudde quasi-misnoegd met zijn hoofd.

‘Mooi, intelligent en bijdehand. Een zeldzaam verbond.’ Hierna trok hij een ernstig gezicht. ‘Dit houdt in dat ik ernstig uit moet gaan kijken. Voor je het weet is zij verantwoordelijk voor de inkoop van de catering en serveer ik drankjes op tien kilometer hoogte.’

Mart lachte iets te luid, om aansluitend demonstratief zijn schouders op te halen.

‘De kans is dan wel groot dat de vertegenwoordigers jullie kantoor op Schiphol platlopen.’

Rubens lichaamstaal veranderde in een fractie van een seconde. De omslag was opmerkelijk. Zijn redelijk joviale houding had plaatsgemaakt voor een priemende blik die zich dwars door Mart heen leek te boren. Zijn uiterlijk veranderde van aantrekkelijk naar ijsig.

‘Dat gebeurt allang, Mart,’ sprak hij monotoon. ‘Daarvoor hebben wij echt geen knappe meiden nodig die als lokaas dienen.’

Mart schrok zichtbaar van deze opmerking die als een terechtwijzing klonk. Hij mat zich een schaaachtige grijns aan om hiermee te redden wat er nog te redden viel.

‘Ik maakte maar een geintje.’ Om dit te benadrukken legde hij zijn handen op de tafel. Beide handpalmen wezen naar boven.

Ruben bleef hem drie seconden strak aankijken. Daarna zei hij: ‘Ik ook.’ Zijn mondhoeken krulden in een schalkse glimlach.

‘Daar had ik je mooi te pakken, nietwaar?!’

De grijns van Mart stond bol van opluchting. Ter bevestiging schudde hij heftig met zijn hoofd.

‘Ik tuinde er vol in. Jij bent je roeping als acteur misgelopen.’ Hij trommelde met zijn vingers op de tafel en keek aansluitend opzichtig op zijn horloge.

‘Ik ga ervandoor. Met al die files kost het me nog minstens twee uur om thuis te komen.’

Ruben haalde nonchalant zijn schouders op.

‘Wie haalt het nou in zijn hoofd om in Venlo te gaan wonen?’ In zijn stem klonk geen spoor van sarcasme door.

‘Het is wat minder gejaagd dan hier in het westen,’ antwoordde Mart en stak hem zijn rechterhand toe.

‘Voor mij een legitieme reden om er ver vandaan te blijven.’ Ruben schudde de vertegenwoordiger de hand, waarna Dagmar hetzelfde deed. Na een ‘Bedankt en tot ziens’ schuifelde Mart Bogaert door de menigte in de richting van de uitgang.

‘Ik vond dat je met Venlo wel wat ver ging,’ zei Dagmar toen de menigte de man uit het zuiden definitief had opgeslokt. Ruben maakte een kort wegwerpgebaar.

‘Daar moet je niet zo zwaar aan tillen. Trouwens, die vertegenwoordigers zijn echt wel wat gewend. Daarbij komt dat hij wat wil verkopen; ik ben de aardige jongen die in zijn vrije tijd naar die klantvriendelijke bullshit luistert.’

Dagmar knikte begrijpend. Het beste wat ze op dit moment kon doen, wist ze uit ervaring. Zo af en toe nodigde Ruben een vertegenwoordiger uit om na werktijd iets te komen drinken. Waarom hij dit deed was haar nog steeds niet duidelijk. Ooit had ze ernaar gevraagd en een nietszeggend antwoord gekregen dat haar bovendien werd toegesnuwd. Gelukkig kwamen dit soort afspraken maar sporadisch voor. Rubens prima donnagedrag stond haar tijdens die gesprekken namelijk tegen. Hij kreeg stevast een arrogante houding, een naar trekje waar hij in de dagelijkse omgang nauwelijks last van had. Ze had het leren accepteren. Tenslotte was niemand volmaakt.

Alsof het afgesproken werk betrof, liep de zaak na het vertrek van Mart Bogaert langzaam leeg. Toeristen en stamgasten die nog andere verplichtingen hadden hielden het voor gezien. Wat overbleef was de harde kern. Op zich nog een aanzienlijk aantal diehards die gezamenlijk een gezellige sfeer creëerden.

Een halfuur nadat de betrekkelijke rust was weergekeerd, maakte Ruben zich los van een gesprek dat hij met drie kennissen voerde. Vijf passen later stond hij naast Dagmar die met een clubje vrouwen een

onderwerp besprak met een hoog giechelgehalte. Terwijl hij zijn arm om Dagmars schouder legde, schonk hij haar gezelschap een jongensachtige glimlach.

‘Gaat het weer over Brat Pitt, dames? Of is George Clooney ditmaal het haasje?’

‘Zeg maar gerust “de lul”’, flapte Carla Verhoeven eruit. Haar hilarische gelach dat daarop volgde veroorzaakte een kettingreactie. Aangemoedigd door het maffe gedrag van Carla en de nodige glazen wijn lagen de vrouwen in een deuk.

Ruben zag het met rollende ogen aan. Hij boog schuin naar Dagmar toe. ‘Kom op, dan gaan we ergens een vorkje prikken.’ Hij moest zijn stem verheffen om boven het gierende kwintet uit te komen. Dagmar knikte, waarna het haar tien minuten kostte om afscheid van de aangeschoten vriendinnenclub te nemen.

Een kwartier later stonden ze pas buiten. De weg naar de uitgang was vol met vrienden en kennissen die hen aanklampten voor een korte anekdote of een lollige opmerking. Een oponthoud dat hen eraan bleef herinneren dat ze tot de hechte familie behoorden die de stamgasten van De Derde Oktober vormden.

Met het sociale leven van Ruben de la Porte en Dagmar Vredeling was niets mis.

2

Dagmar liep de woonkamer binnen. Het parket onder haar voeten voelde koud aan. De nachttemperatuur was nog fris. Die trok zich niets aan van een beginnende zomer. Normaal gesproken zou ze rillen en haar badjas dichter tegen zich aan trekken. Op dit moment trok er bij elke stap een prettige tinteling door haar voeten en droeg ze enkel Rubens lichtroze overhemd.

Ze ging op de bank zitten en keek door het raam naar buiten. De omgeving oogde zoals ze zich voelde: alles was in harmonie. Een stralende maan voorzag het donkere water van een mystiek elan, waardoor de voormalige verdedigingslinie nog authentieker leek dan deze al was. Het heldere licht benadrukte de onregelmatigheden op de stam van een wilg. De talloze mondjes die zich hierdoor vormden lachten haar liefalig toe. Wonen aan de vestingrand van Leiden was een voorrecht. Helemaal als jouw optrekje in Pieterswijk stond.

De adem van de atmosfeer had meerdere verrassingen in petto. Het ene moment werd ze overvallen door dat typische gevoel van ouderwetse gezelligheid, terwijl een fractie later haar hart twee slagen oversloeg omdat een vlaag van hartstocht het vuur dat in haar brandde verder opstookte.

Ze wapperde met de voorkant van Rubens overhemd. Een koude luchtstroom gleed langs haar borsten. Een rilling volgde, kippenvel stak even de kop op. Daarna nam de innerlijke krachtbron de regie van haar hormonenhuishouding weer in handen.

Dagmar zuchtte. Een weldadige gevoel had bezit van haar genomen. In gedachten probeerde ze deze gewaarwording te omschrijven, maar die liet zich niet definiëren. Het overtrof de termen 'liefde' of 'geluk'. Het ging verder en was veelomvattender.

Haar blik viel op Rubens beige colbert dat slordig over de leuning hing van de leren fauteuil die schuin tegenover haar stond. Automatisch schoten haar mondhoeken omhoog.

Na een snelle hap in een trendy eetcafé waren ze direct in een taxi gesprongen die hen thuis had afgezet. Nog voordat de voordeur zich achter hen sloot, had Ruben haar omhelsd. Omdat dit met zo veel passie gepaard ging, diende de huiskamer slechts als tussenstation waar hij zijn colbert met een snelle beweging over de fauteuil wierp en zij haar jack op de grond liet vallen. Een halve minuut nadat ze het huis binnenkwamen, trokken ze elkaar in de slaapkamer de kleren van het lijf.

De vingers van haar rechterhand lieten de stof van Rubens overhemd nogmaals een paar keer snel op- en neergaan. Het werkte averechts. In plaats van de beoogde verkoeling drong de combinatie van zijn lichaamsgeur en zijn aftershave in haar neusgaten. De tintelingen in haar onderbuik verhevigden. Al haar zenuwen werden gebalsemd door een goddelijke substantie die hoogstwaarschijnlijk van een andere planeet kwam.

Terwijl haar ademhaling een hoog ritme aanhield, stond Dagmar op. Ze liep naar het raam en sprak zichzelf bestraffend toe.

‘Je bent 27 jaar oud... en je gedraagt je als een bakvis van zestien.’

Drie stappen later volgde: ‘Dit is belachelijk. Doe eens normaal.’

Terwijl ze de woorden uitsprak, wist ze al dat het helemaal niet belachelijk was. Dat ze zich gedroeg als een schoolmeisje na haar eerste tongzoen, had een reden. Nee, had honderden redenen. Vandaar dat ze gevoelsmatig op wolken liep.

Ze grinnikte om deze redenatie. Als iemand anders zoiets tegen haar zou hebben gezegd, dan had ze hem of haar ongetwijfeld begripvol aangekeken en in stilte uitgelachen. Nu het haarzelf overkwam, zag ze geen enkele reden om er ginnegappend over te doen.

Ter verdediging van haar bakvissengedrag voerde ze aan dat het hier natuurlijk wel ergens over ging. Dit was geen onenightstand waarvan je hooguit een paar dagen vlinders in je buik overhield. Ze kenden elkaar al twee jaar en woonden anderhalf jaar samen. Gezien hun historie op

het liefdesvlak was dit een prestatie van formaat. Zowel Ruben als zijzelf had nooit een relatie gehad die langer dan een halfjaar standhield. De factoren die hier debet aan waren kon je op de vingers van één hand tellen; het werk en alle randzaken die hun baan met zich meebracht. Zowel Ruben als zij maakte lange dagen, waarbij onregelmatige werktijden eerder als regel golden. Telde je daar het bijna heilige onafhankelijkheidsgevoel – of was het bindingsangst? – bij op, dan liet de uitkomst zich makkelijk raden. Voorlopig waren zij beiden, geheel vrijwillig, tot het vrijgezellenbestaan gedoemd. Een redenering die op de dag dat zij elkaar ontmoetten van alle logica werd ontdaan.

Tijdens een feestje van hun werkgever sloeg de vonk direct over. Toen de blik in zijn bruine ogen de hare kruiste, stond de wereld even stil. De bliksem was ingeslagen. Hij liep naar haar toe en stelde zich met de charmantste glimlach voor die zij ooit had gezien. Gevangen door zijn oogopslag en uitstraling stond zij als aan de grond genageld. In de verte attendeerde een stemmetje in haar hoofd om hooguit gematigde interesse te veinzen. Haar daaropvolgende houterige bewegingen en veel te uitgelaten manier van doen waren een parodie op die beoogde houding. Van het ene op het andere moment was ze als een blok voor hem gevallen.

De digitale cijfers van de dvd-speler gaven 04.47 aan. Ze was inmiddels een kwartier beneden. Ruben sliep, en dat wilde ze zo houden. Als ze in bed was gebleven zou dat onmogelijk zijn. Dan zou ze ongetwijfeld een scala van haar heftige gevoelens op hem hebben afgestraald. En of dat in het holst van de nacht nou wel zo'n goed idee was...

Dagmar glimlachte. Dit was iets wat mannen als een 'typisch vrouwending' classificeerden. Daarmee hadden ze weinig tot geen affiniteit. Te emotioneel, abstract en kwetsbaar. De mannen die om kwart voor vijf 's morgens moederziel alleen in de huiskamer gelukkig gingen zitten wezen, moesten nog uitgevonden worden. 's Nachts sliep je, of had je seks. Meer smaken bestonden niet.

Ze pakte Rubens colbert met de bedoeling het in zijn kledingkast te hangen. Normaal gesproken was hij een Pietje precies als het op kleding

aankwam. Hij had er een uitgesproken hekel aan om schoenen, sokken of in dit geval zijn colbert, te laten rondslingeren. In zijn uitgebreide garderobe had elk kledingstuk namelijk een eigen plekje. Dat het colbert desondanks slordig over de stoel hing, had met de hartstocht van de vorige avond te maken.

De verdikking in de binnenzak viel haar meteen op. Waarschijnlijk zijn portefeuille. Toen ze de zak aftastte en beter keek zag ze dat het iets anders was. Minder breed en dikker. Een enveloppe. Na enkele seconden van besluiteloosheid won haar nieuwsgierigheid het van de vertegenwoordiger van fatsoen die fluisterde dat het niet netjes was om in de spullen van een ander te snuffelen.

Terwijl ze in gedachten antwoordde dat 'die ander' haar geliefde was en zij niets voor elkaar achterhielden, pakte ze de enveloppe uit de binnenzak van het colbert. Hoewel de flap was dichtgeplakt, liet de inhoud zich makkelijk raden. Bankbiljetten. Aan de vorm te voelen waren het briefjes van vijftig euro. Het was eerder een constatering dan een gok, aangezien er tijdens haar werk dagelijks biljetten door haar handen gingen.

Ze sloot haar ogen. Waar het geld vandaan kwam leek voor de hand liggend. De achterliggende redenen daarentegen niet. De ideeën die spontaan opkwamen verwierp ze even snel als deze zich aandienen. Dat was giswerk.

Uiteindelijk stopte ze de enveloppe weer terug en legde het colbert over de fauteuil. Misschien zou ze er binnenkort met Ruben over praten. Misschien ook niet. Er trok een rilling over haar ruggengraat. Ditmaal was het van de kou, maakte Dagmar zichzelf wijs.

Op haar tenen verliet ze de woonkamer. De verontruste stemmen die in haar hoofd om aandacht vroegen, negeerde ze.

3

Er zijn van die dagen dat alles meezit, dacht Dagmar. En wat is het heerlijk als het jou af en toe ook eens overkomt. In gedachten lachte ze spontaan en heel erg luid. Een geestelijke ontlading die overigens niet van haar gezicht viel af te lezen. Dat zou de taxichauffeur naast haar zomaar kunnen afleiden. De man concentreerde zich op de weg en leek niet om een praatje verlegen te zitten. Zij had het druk genoeg met de gesprekken die zij met zichzelf voerde.

Vandaag was een werkdag uit duizenden. Eentje waarover je tussen de werkzaamheden aan boord wel eens nadacht. Speculeerde, kwam dichterbij in de buurt. Je hoopte dat het je ooit overkwam, maar gelijktijdig groeide het besef dat die kans miniem was. Tot vandaag dan.

Vanmorgen om vijf uur waren ze opgestegen met bestemming New York. Afhankelijk van de weersomstandigheden nam deze vlucht rond de acht uur in beslag. Ze hadden wind mee, turbulentie bleef uit en onder de passagiers viel geen wanklank te bespeuren. De ideale vlucht, dus. Twintig minuten eerder dan gepland landden ze op JFK International Airport.

Eenmaal uitgecheckt kwamen ze in het bemanningscentrum terecht. Het was de procedure om hier nog wat na te praten en gezamenlijk de bus te nemen naar hun hotel dat op een steenworp afstand van Times Square lag. De komende anderhalve dag zouden ze in *downtown* New York verblijven.

Aan de lichaamstaal van gezagvoerder Joost van de Velde was af te lezen dat er iets aan de hand was. Toen ze het bemanningscentrum binnen waren gekomen, had een andere piloot van hun maatschappij hem direct apart genomen. Uit diens snelle manier van spreken bleek

dat hij met een acuut probleem kampte. Van de Velde hoorde het aan, knikte een paar maal en riep een paar minuten later zijn eigen bemanning bij zich.

In korte bewoordingen vertelde hij dat een vlucht van hun maatschappij over anderhalf uur naar Amsterdam diende te vertrekken. Omdat een purser en een stewardess zich op het allerlaatste moment ziek hadden gemeld, werd het twijfelachtig of ze wel het luchtruim konden kiezen. Aangezien de bezettingsgraad van het personeel al aan de krappe kant was, ontstond er door het wegvallen van het tweetal een onderbezetting die amper verantwoordelijk was. Als ze op zeer korte termijn geen vervanging konden regelen, overwoog de dienstdoende gezagvoerder sterk om de vlucht te cancelen.

Van de Velde benadrukte snel niemand iets kwalijk te nemen als ze voor hun eigen dienstrooster kozen. Tenslotte stond er voor een intercontinentale vlucht plus retour een tijdschema van drie dagen. Tevens gaf hij aan dat gezagvoerder De Haan er persoonlijk voor garant stond dat degene die hen uit de brand hielp de retourvlucht als overuren betaald kreeg en een extra vrije dag kon opnemen. Hij stelde nogmaals dat het hier om een uitzonderlijke situatie ging, maar nood soms wetten brak. In dit geval die van de arbeidstijden.

Zij had meteen haar hand opgestoken. Anderhalf uur later was het vliegtuig opgestegen met bestemming Schiphol. De cockpitbemanning raffelde de vlucht in zes uur en twintig minuten af.

Op haar verzoek stopte de taxichauffeur bij de kruising Langegracht en Pelikaanstraat. Ze betaalde hem en stapte uit. De uitbundige groet die ongetwijfeld betrekking had op de ruime fooi, ging volledig langs haar heen. In gedachten was ze reeds in hun stamkroeg, zag ze het verbouwereerde gezicht van Ruben op het moment dat ze binnenkwam.

Hoewel haar voeten ieder moment een eigen leven konden beginnen, liep ze toch in een stevig tempo door. Zonder haar pas in te houden opende ze haar handtas, pakte een flesje Chanel en spoot een vleugje van het parfum in haar nek. Hiermee verdrijf ik in elk geval de ergste geursporen van een retourtje New York, dacht ze gekscherend. Tot haar

genoegen zag ze in haar reisspiegeltje dat de betrekkelijk dure mascara waar voor zijn geld gaf.

Het gevoel van thuiskomen omarmde haar toen ze De Derde Oktober binnenkwam. Het was er gezellig druk. Een enkele oogopslag vertelde haar dat het overgrote deel van de klanten uit stamgasten bestond. Het overbekende geroezemoes dat zo nu en dan door een lachuitbarsting werd overstemd, voelde aan als een warme, vertrouwde deken.

Eric Wevers en Ronald van Wateringen stonden recht in haar blikveld. Zo op het eerste gezicht voerden de architect en de bankmanager een verhit gesprek. Eric maakte drukke gebaren met zijn rechterhand, terwijl Ronald heftig met zijn hoofd schudde. Blijkbaar hadden zij haar vanuit hun ooghoek in de deuropening zien verschijnen, want ze onderbraken abrupt hun conversatie. Aansluitend maakten ze met gebarentaal duidelijk dat ze verheugd waren haar weer te zien. Terwijl haar ogen heen en weer flitsten, lachte Dagmar hen toe.

Het was lastig om tussen de haag van bekenden Ruben eruit te pikken. Daarvoor stonden de groepjes te dicht op elkaar geplakt. Ze deed drie stappen voorwaarts en liet nogmaals haar blik door het bruine café glijden. Het was onvermijdelijk dat Tessa Landgraaf in beeld kwam. De nagelstyliste hing nonchalant tegen de muur. Tussen de vingers van haar linkerhand stond de Marlboro als een huis. In het glas in de palm van haar rechterhand draaide haar lievelingsdrank slome rondjes. De pose die ze zich hierdoor aanmat leek zo lachwekkend geforceerd dat het niets anders kon zijn dan natuurlijk gedrag. Een idiote stelling die enkel bij Tessa opgeld deed.

Dagmar trok haar aandacht door met haar rechterhand te zwaaien. De doorgewinterde kroegtijger in Tessa pikte het signaal op. Ze draaide haar hoofd weg van de jongeman die haar opzichtig probeerde te versieren. Gelijktijdig trok ze beide wenkbrauwen op, wat zoveel betekende als 'zeg het maar'.

'Ruben?' Omdat de muziek nogal hard stond, articuleerde ze sterk. Een gebaar dat ze bij binnenkomst min of meer tot handelsmerk had verheven. In tegenstelling tot veel van de andere stamgasten had Ruben

namelijk de gewoonte, of was het een gave, om zich geruisloos tussen de aanwezigen te mengen. Op het door hem gekozen moment trad hij voor het spreekwoordelijke voetlicht.

Tessa schudde ontkennend met haar hoofd. Hieruit concludeerde Dagmar dat Ruben niet binnen was. De kans dat Tessa hem over het hoofd had gezien was verwaarloosbaar. Tegen haar jarenlange ervaring was zelfs de tactiek van Ruben niet opgewassen. Tessa zag namelijk alles wat er zich afspeelde in De Derde Oktober.

‘Hallo Dagmar!’ Terwijl zij geluidloos met Tessa stond te communiceren waren Eric en Ronald naar haar toe gelopen. Eric wees op haar kostuum. ‘Ben je klaar, of heb je straks een nachtvlucht?’

‘De eerstkomende dagen kan ik geen vliegtuig meer zien,’ antwoordde Dagmar afwezig. Ze keek precies tussen het tweetal door. Omdat enkele stamgasten heen en weer liepen ontstond er een opening waardoor ze heel even zicht op de achterste tafel van het café kreeg. Veel bekende gezichten, geen Ruben.

‘... dan terminal?’

Dagmar keek Ronald van Wateringen niet-begrijpend aan. Omdat ze zo gefocust was om haar vriend te vinden, ging de opmerking van de bankmanager volledig langs haar heen.

‘Als vliegen zo veilig is, waarom heten de wachtruimtes dan terminal?’ herhaalde Ronald van Wateringen de grap die zij al honderden keren had gehoord. Om de sfeer niet te verpesten lachte ze uit beleefdheid mee. Terwijl ze zogenaamd nog wat nagrinnikte, speurden haar ogen voor de laatste maal naar een glimp van Ruben.

‘Ik ben doodop,’ sprak ze op vermoeide toon. Om het wat aan te dikken zuchtte ze diep.

‘Daar bestaat een prima medicijn tegen,’ antwoordde Eric Wevers meteen. ‘Een goed glas rode wijn doet wonderen.’

Met een los handgebaar wimpelde ze het aanbod af. Ze wilde best een glas rode wijn drinken, maar dan wel samen met Ruben. Thuis, op de bank. Schoenen uit, werkkleding in de kast en de romantisch klanken van een zwijmel-cd op de achtergrond.

‘Doe niet zo flauw, joh,’ zei Ronald. ‘Het is net elf uur, de avond moet nog beginnen.’ De toon waarop hij sprak neeg naar dwingend. Een manier van converseren die niet bij de altijd zo keurige bankmanager paste.

‘Hartstikke bedankt, maar ik ga ervandoor.’ Zonder op een antwoord te wachten draaide ze zich om. Verder dan de eerste, automatische pas kwam ze echter niet. Bas Dijkstra stond pal achter haar. De uit de kluiten gewassen vastgoedmakelaar grijnsde breeduit.

‘Wat heb ik nou weer gedaan dat het mooiste meisje van Leiden doet besluiten om halsoverkop deze hut te verlaten? Ben ik soms onbeschoft geweest? Gooi het er maar uit, dan bied ik direct mijn verontschuldigen aan. Het maakt me geen ene flikker uit aan wie. Als jij blijft, dan luister ik zelfs naar de lulverhalen van die twee losers.’

Om zijn woorden kracht bij te zetten knikte hij met zijn enorme hoofd in de richting van Eric en Ronald die schaapachtig stonden te lachen.

‘Jij weet als geen ander hoe je een vrouw moet inpalmen, Bas,’ zei Dagmar. Ze knipperde opzichtig met haar wimpers. Een actie die averechts voor haar uitpakte. In plaats van dat de makelaar zich hiermee liet afpoeien, legde hij zijn grote knuist op haar schouder en begon onbedaarlijk te lachen.

‘Pittig dingetje,’ brulde hij tussen twee uithalen door. ‘Daar heeft die knul geen makkie aan.’ ‘Die knul’ was Dijkstra’s favoriete benaming om een vriend aan te duiden. De gradaties van vriendschappen liet hij hiermee in het midden. De twee woorden konden betrekking hebben op zowel een stamgast die hij pas enkele weken kende als een echte vriend waarmee hij al jarenlang optrok.

‘Waarom heeft het meisje van “die knul” nog niets te drinken?’ vroeg Dijkstra aan niemand in het bijzonder. Aansluitend begon hij met zijn linkerarm te zwaaien in de veronderstelling hiermee de aandacht van de barkeeper te trekken.

‘Omdat ik nu naar huis ga, Bas,’ antwoordde Dagmar. Met moeite kon ze voorkomen om de klemtoon op het woordje ‘nu’ te leggen. Terwijl Bas haar verbaasd aankeek, voelde ze hoe Eric langs haar heen glipte.

Hij murmelde iets in de trant van ‘sanitaire stop’ en verdween uit het zicht. Voordat het tot haar doordrong dat Eric naar buiten was gelopen, trok Bas wederom de aandacht naar zich toe. Omdat zijn kolossale lichaam haar de weg naar de uitgang versperde, was ze gedwongen om zijn gezwets aan te horen.

‘Jij bent toch zo gek op lezen?’ wilde de makelaar weten.

Terwijl ze een list bedacht om de kroeg snel te kunnen verlaten, knikte ze met vermeende interesse.

‘Ik heb sinds lange tijd weer een boek gelezen,’ ging Dijkstra verder. ‘*Komt een vrouw bij de dokter*, zegt die titel je iets?’

Dagmar knikte nogmaals. In haar gedachten ontvouwdde zich de eerste stappen van een plan voor een snelle aftocht uit De Derde Oktober.

Bas Dijkstra hield zijn hoofd enigszins schuin en keek haar met zijn donkere kraallogies doordringend aan.

‘Wat een kankerboek,’ zei hij zonder een spier te vertrekken. Deze pose hield hij welgeteld drie seconden vol. Daarna gierde hij het uit. Ronald van Wateringen lachte uitbundig met hem mee.

Doordat Dijkstra zo’n lol had om zijn eigen, misselijkmakende grap, verslapte zijn bijzondere aandacht voor Dagmar heel even. Zij maakte perfect gebruik van dit moment van onachtzaamheid. Twee stappen opzij, gevolgd door drie voorwaarts, brachten haar langs de menselijke vleesberg. In het voorbijgaan riep ze snel ‘Ik ga’ en ‘Tot ziens’.

Eenmaal buiten zoog ze de frisse lucht in haar longen. De vragen die opeens ergens in haar achterhoofd speelden, wuifde ze gemakshalve weg. Onwelkome oprispingen die het gevolg waren van een aantal factoren waarvan vermoedheid als onbetwiste aanjager gold. Ze kalmeerde zichzelf door te stellen dat je na een werkdag van zeventien uur de dingen buiten hun proporties zag. Onbeduidende opmerkingen werden belangrijke statements en een gemoedelijk samenzijn al snel een complot.

Terwijl ze zich concentreerde op datgene wat nu echt van belang was – een taxi vinden die haar naar huis bracht waar Ruben wachtte – zag ze vanuit haar linkerooghoek Eric Wevers staan. Blijkbaar verbrak hij net

een gesprek, want zijn mobiele telefoon was nog onderweg van zijn rechteroor naar de binnenzak van zijn colbert. Ze zwaaide en liep door. Hij riep nog wat waar zij geen notie van nam. In Dagmars optiek kon niets belangrijk genoeg zijn om haar weer oponthoud te bezorgen.

Het kostte haar twee minuten om een taxi te vinden. De chauffeur knikte slechts toen zij haar huisadres noemde. Welgeteld zeven minuten later parkeerde hij de taxi recht voor haar deur. Voordat de auto tot stilstand kwam had ze het licht achter de lamellen van de woonkamer opgemerkt. Ruben was dus thuis. Inwendig slaakte ze een zucht van verlichting.

‘Mijn god, ik zie een geest,’ zei Ruben. Hij stond midden in de woonkamer en grijsde van oor tot oor.

‘Zo voel ik me ook,’ antwoordde Dagmar. ‘In één dag op en neer naar New York gaat je niet in je koude kleren zitten.’

Drie grote stappen later stond hij recht voor haar. Een omarming volgde.

‘Ik weet niet hoe je het voor elkaar hebt gekregen, maar ik vind het geweldig,’ fluisterde Ruben in haar oor. Hierna tastten zijn lippen teder elke centimeter van haar linkerwang af. Dagmar liet hem begaan. Terwijl haar lichaam gewillig reageerde op zijn liefkozingen, protesteerde haar geest tegen zijn aanraking. De vragen die ze zo-even nog tot fantasierijke spel-denknoppen had gebagatelliseerd, ontpopten zich nu tot in haar ziel wroetende mespunten.

De ramen stonden open.

Hij had te veel aftershave op.

Ze kuste hem snel op zijn rechterwang en deed direct een stap achteruit.

‘Ik ga me even omkleden. Heb het gevoel dat alles plakt.’

In het midden van de laatste zin draaide ze zich om, waardoor Rubens poging om haar nogmaals te omhelzen mislukte.

‘Wat is dat nou voor een begroeting?’ Laten we eerst een paar minuten op de bank gaan zitten.’

Ze stond al bij de trap toen ze zich realiseerde dat in zijn woorden de natuurlijke balans ontbrak. Er was iets ingeslopen wat indruiste tegen

zijn persoonlijkheid. Vertwijfeling kwam niet in zijn woordenboek voor. En toch had zij de klank van onzekerheid in zijn woorden gehoord. Met knikkende knieën liep ze naar boven.

De slaapkamerdeur stond half open, de ramen helemaal. Het dekbed lag er keurig bij. Netjes verdeeld over het hele bed. Ze ging zitten, haalde diep adem en sloeg beide handen voor haar gezicht. Niet janken, hield ze zichzelf voor. Haar schouders schokten, tranen als rivieren. De wereld draaide sneller dan normaal. Totale ontgoocheling greep haar bij de keel. Het heden was een zwart gat dat gold als voorbode van een afgrond waarin zij in de toekomst zou belanden. De doelen in haar leven waren gedegradeerd tot een klucht. In één allesvernietigende klap waren al haar dromen uiteengespat.

‘Wat is er aan de hand, schat?’

Ze legde beide handen op haar bovenbenen en keek apathisch voor zich uit. De vreselijke storm die door haar lichaam woedde had in eerste instantie een verdovende werking. Een schijnbaar zalvende rust daalde over haar neer. Een deken van zuivere schaapswol, waarvan de voering echter uit vlijmscherpe scheermesjes bestond.

‘Waarom?’ fluisterde ze. Haar blik bleef gericht op de kledingkast recht voor haar.

‘Waarom wat? Waar heb je het over?’ Zijn stem klonk weer als vanouds. Geen spoor van twijfel te bekennen. Hij leek oprecht verbaasd over haar gedrag.

‘Waarom heb je me belazerd, Ruben? Ben ik te klein, te groot, te lelijk of te dom?’

Langzaam draaide ze haar gezicht naar hem toe.

‘Of ben ik niet goed genoeg in bed? Draait het daar soms om? Doet die hoer alles wat je van haar verlangt?’

Ruben maakte een ontkennend gebaar en fronste zijn wenkbrauwen.

‘Waar heb jij het in godsnaam over? Ben je gek geworden, of zo? Ik stond op het punt om naar bed te gaan toen jij...’

Door de radicale omslag in haar houding viel hij stil. De gedaantewisseling was indrukwekkend. In enkele seconden was de timide Dagmar

getransformeerd in een op wraak beluste tijgerin. Met vuurspuwende ogen keek ze hem aan.

‘Je kunt de ramen openzetten, jezelf onderspuiten met aftershave, het dekbed netjes leggen en de vermoorde onschuld spelen.’

Hij opende zijn mond om alles te ontkennen. Een tweede blik op zijn vriendin weerhield hem ervan. Hij was er zich ineens heel erg van bewust dat zij op het punt stond om hem naar de keel te vliegen.

‘Je kunt zelfs je vriendje uit de kroeg een waarschuwingsbelletje laten geven... en dan nog kom ik erachter.’

Haar neusvleugels trilden, in haar nek zwol een ader op. Een traan van woede ontsnapte aan haar rechterooghoek.

‘Ik *ruik* haar, Ruben. Ik *ruik* haar, ellendeling. Geen aftershave of windvlaag verdrijft de geur van een andere vrouw. Ik *ruik* de flarden van haar parfum.’

Ze haalde diep adem en blies langzaam uit. De daaropvolgende zinnen fluisterde ze. De impact ervan was echter kolossaal.

‘Ik *ruik* haar zweet. Ik *ruik* haar aanwezigheid. Terwijl je haar lag te neuken is haar geur in het beddengoed getrokken. Een lucht die blijft hangen.’

Terwijl ze gevoelsmatig op het punt stond om over te geven, keek ze hem vernietigend aan. ‘Dat zou jij als iemand die regelmatig vreemdgaat toch moeten weten, nietwaar?’

Als door een wesp gestoken sprong ze op.

‘De hoeveelste keer is dit eigenlijk? De vijfde, tiende of twintigste keer? Hoe vaak heb je me bedrogen, vuile schoft die je er bent?’

Ruben stapte achteruit en maakte gelijktijdig een afwerend gebaar met zijn handen.

‘Doe jij eens effe normaal, mens. Ik heb je nog nooit bedrogen. Vanavond was... was gewoon een misstap. Een stomme fout die iedereen wel eens maakt. Het had geen enkele betekenis. Die griet betekent helemaal niets voor me.’

Hij gebruikte de luwte waarin Dagmar zijn woorden tot zich door liet dringen om iets op touw te zetten wat voor een charmeoffensief door moest gaan. Oprecht berouw droop opeens van zijn gezicht.

‘Pop, ik hou alleen van jou. Het was een vergissing die ik nooit meer zal maken, dat zweer ik je. Alsjeblieft, vergeef het me.’

Op een gemaakt klungelige manier stapte hij naar voren. Uit zijn lichaamstaal sprak boetedoening. Ergens in haar achterhoofd werkte een betuttelend stemmetje verwoed aan een lijmpoging. Haar furieuze verontwaardiging wenste echter geen enkele concessie te doen.

‘Een vergissing?’ sprak ze op denigrerende toon. ‘Met een andere vrouw in *ons* bed liggen neuken noem jij een vergissing?!’

De korte lach die volgde was een snauw zonder tekst.

‘Geldt dat ook voor die dikke enveloppe met smeergeld? Was dat soms ook een vergissing?’

Het was een opmerking die je in het vuur van de strijd maakte. Een kort statement waarmee je iemand wilde treffen zonder dat er sprake was van een diepe, achterliggende betekenis. Een momentopname waarop haar eigenwaarde steeg en de zijne een knauw kreeg. Ze wilde hem kwetsen en het eerste wat haar te binnen schoot was de geldbundel. Een stoot onder de gordel, meer niet.

Haar laatste opmerking zorgde echter voor een totale ommekeer in zijn houding. De verontschuldigende manier van doen viel als een tweede huid van hem af. Zijn gelaatstrekken verstrakten en zijn bruine ogen begonnen koortsachtig te gloeien. Zijn trillende bovenlip kwam een paar centimeter omhoog.

De stap voorwaarts en de klap werden in één vloeiende beweging uitgevoerd. Met de palm van zijn rechterhand raakte hij haar vol op haar linkerwang. Ze draaide een kwartslag en kwam op haar rechterzij terecht. Het matras brak haar val. Voordat zij besepte wat haar overkwam, boog Ruben zich over haar heen. Zijn gezicht was een paar centimeter van haar gevoelloze wang verwijderd.

‘Pak je spullen, verdwijn uit mijn huis en kom nooit meer terug.’

Langzaam rechtte hij zijn rug en draaide zich van haar weg. Hij liep naar de deuropening en bleef daar staan. In zijn ogen lag nu een emotionele blik.

‘Als jij ooit tegen iemand over die enveloppe spreekt, vermoord ik je.’

Omdat er geen sprankje gevoel in zijn stem lag, klonken zijn woorden angstaanjagend. Er sprak onverzoenlijkheid uit elke letter.

Terwijl Ruben de slaapkamer verliet, voegde hij er 'En dat is geen dreigement, maar een belofte' aan toe.